

Ordføreren (Bust): Ja, der er kun et Andragende endnu tilbage, og dette Andragende er til den højtærede Krigsminister. Jeg skal ganske kort motivere det. Det er angaaende en civil Arbejder ved Hærens Bærfsteder, der hedder E. B. Petersen. Det oplyses i Andragendet, at Manden er 63 Aar gammel og har arbejdet paa Hærens Laboratorium i 29 Aar indtil November 1896, altsaa i sidste Efteraar. Paa Grund af Svaghed kunde han ikke længer bestride sit Arbejde og blev affødiget, og denne Svaghed, forklarer han i Andragendet, er grundet paa, at han for to Aar siden forløstede sig under sit Arbejde ude paa Laboratoriet, hvilket Uheld fremkaldte en Broksskade. Manden er nu oppe i de treds, og efter at han har taget Skade under Arbejdet derude, har han henvendt sig til Ministeren om at faa en Understøttelse. Det er jo forstaaeligt nok, at den højtærede Minister ikke uden videre vilde gaa ind derpaa, det forundrede os aldeles ikke i Udvalget, thi det kan jo skabe Konsekvenser, som ikke kunne opfyldes. Nu skal jeg gøre en Bemærkning, og den gør jeg ikke paa Udvalgets Vegne, men paa mine egne Vegne, thi jeg er jo i det mærkelige Tilfælde her at være Ordfører saavel for Højre som Venstre, og jeg maa derfor se at udtale mig saa moderat og hensynsfuldt som muligt; den Bemærkning, jeg nu skal gøre, gør jeg altsaa paa egne Vegne. — Jeg skal bemærke til det ærede lattermilde Medlem for Berninge (H. Holm), som i nogle Aar har været Ordfører for Andragender, at han da ogsaa var Ordfører for os fra Venstre, til hvilket Parti han ikke har hørt i flere Aar, og da ogsaa udtalte sig med et vist Forbehold for ikke at risikere Indsigelser fra os Venstremænd. Jeg gør altsaa som sagt den Bemærkning, jeg vil gøre, for egen Regning. Der staar nemlig i Andragendet, at Krigsministeren har resolveret, at han, da Andrageren er over 60 Aar gammel og formentlig berettiget til Alverdomsunderstøttelse, af denne Grund ikke kunde bevilge Andragendet. Ja, her ser De de dejlige Følger af Alverdomsforsørgelsesloven (Bern t sen: Ja, vi have set mange flere før!), ja, det forekommer mig, vi her se et Eksempel. Vi have ikke i Finansudvalget sagt, at Manden ikke bør have den Hjælp, han andrager om; vi ere netop i Finansudvalget blevne enige om, at Manden ikke bør henvises til at søge Alverdomsunderstøttelse, naar han har arbejdet saa mange Aar under Staten. Det oplyses i Andragendet, at han har arbejdet i 29 Aar paa Laboratoriet, og hvis det virkelig er Tilfældet, hvad der

ikke er Grund til at betvivle, at den paagældende Mand under sit Arbejde paa Laboratoriet har paadraget sig sin Svaghed, mene vi, at der ingen Grund er til at paabyrde Alverdomsforsørgelsen en yderligere Forsørgelse til denne Mand; han bør naturligvis hjælpes saaledes, at han kan beholde sine borgerlige og politiske Rettigheder. Derfor er Udvalget blevet enigt om at henvise denne Sag til den højtærede Ministers Underfølgelse, fordi det kunde være, at der kunde fremkomme ny Oplysninger; vi have saaledes behandlet et Andragende her i Dag, hvorom der har foreligget en Oplysning fra Udvalget, medens Ministeren er kommen med den stik modsatte. Vi have derfor henvist Andragendet, naturligvis med Forbehold om, at det er rigtigt, hvad der er anført derom; men for saa vidt det er rigtigt, tror jeg — det tør jeg nok sige paa Finansudvalgets Vegne — at det ikke vil møde Modstand fra Finansudvalgets Side, om den højtærede Minister forlanger en Understøttelse paa Finansloven til denne Mand.

Til Slutning skal jeg gøre en almindelig Bemærkning, nu da vi ere færdige med Andragenderne for i Aar, og det er, at jeg vil opfordre Ministrene til — det er efter Konference med Tingets Formand — at komme saa tidlig med deres Svar paa Andragenderne, at de kunne afstrykkes i de første Numre af Tillæg B., og saaledes foreligge for dette Ting ved Finanslovens første Behandling. De ærede Ministre have til Dels opfyldt dette Ønske allerede i Fjor, men der var dog en enkelt Minister, hvis Svar ikke forelaa, nemlig Kultusministerens. Det er i øvrigt Formanden, hvem denne priselige Foranstaltning skyldes — jeg tillod mig ved Begyndelsen af Forhandlingen om første Afdeling at omtale, at det var Ministrene, men det er Tingets Formand. At Ministrenes Svar foreligge allerede ved Finanslovens 1ste Behandling, vil have den praktiske Betydning, at ærede Medlemmer allerede under Finanslovens 1ste Behandling kunne tage en Forhandling op om de afviste Andragender, og at Finansudvalget efter nærmere Underfølgelse da, som vi have set i Aar, vil kunne yde de paagældende Personer sin Støtte ved Forslag paa dette Aars Finanslov eller Tillægsbevillingslov. Denne almindelige Bemærkning har jeg tilladt mig at gøre, idet jeg antager, at Ministrene, naar de vide, at det er Folketingets Ønske, ogsaa nok ville svare saa tidlig, at Svarene kunne komme til at foreligge paa det Tidspunkt, jeg nævnde.